

Margarita A. Korzo

O tekstach religijnych w XVI-wiecznych elementarzach polskich

Pamiętnik Literacki : czasopismo kwartalne poświęcone historii i krytyce
literatury polskiej 106/1, 169-189

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

2. M A T E R I A Ł Y I N O T A T K I

Pamiętnik Literacki CVI, 2015, z. 1, PL ISSN 0031-0514

MARGARITA A. KORZO Institut filosofii Rossijskoj akademii nauk, Moskwa

O TEKSTACH RELIGIJNYCH W XVI-WIECZNYCH ELEMENTARZACH POLSKICH*

Do naszych czasów przetrwało niewiele XVI-wiecznych elementarzy polskich i polsko-lacińskich. Większość z nich jest mocno zdefektowana, składa się z zaledwie kilku kartek, wyklejonych z makulatury i opraw druków późniejszych¹. Z wieku XVII zachowało się znacznie więcej wydań, jakkolwiek ich liczba wciąż jest dość niska w porównaniu z następnym stuleciem.

Charakterystyczną cechą elementarzy, podobnie jak wszystkich podręczników elementarnych z owych czasów, było zestawianie raczej skromnego materiału gramatycznego ze stosunkowo rozległym wyborem tekstów religijnych. Utańczył się szybko zwyczaj, że nawet do akademickich podręczników gramatyki dołączano krótkie modlitwy albo niedługi wykład podstawowych prawd wiary; teksty te były pisane mową wiązaną, najczęściej w formie dystychów. Tak profesor i rektor Akademii Krakowskiej, kanonik Jakub Parkoszowicz (zm. ok. 1455), w ułożonym przez siebie traktacie o ortografii zamieszcza m.in. alfabet rymowany, w którym objaśnia zasady polskiej fonetyki, a zarazem – podstawowe prawdy wiary chrześcijańskiej². Analogiczne połączenie spotyka się we wczesnej tradycji czeskiej. Przykładem jest niedatowany elementarz (*Abecedár*) z początku XVI wieku. Zasluguje on na uwagę jeszcze i z tego powodu, że nie był przeznaczony wyłącznie do nauki w szkole, ale również do użytku domowego³.

* Artykuł został przygotowany w ramach stypendium badawczego Rosyjskiej Fundacji Nauk Humanistycznych (RGNF, Moskwa), projekt nr 13-01-00217.

¹ Wyczerpujący katalog tych druków – zob. F. Pilarczyk, *Elementarze polskie. II. Materiały bibliograficzne*. Zielona Góra 1990. Na temat zawartości podręczników owej epoki zob. T. Bieńkowski, *Książki szkolne w Polsce od XVI do połowy XVIII wieku. (Księgoznawcza problematyka badawcza)*. „Studia o Książce” t. 8 (1978). – I. Jarosz, *Książki szkolne w Polsce w wieku XVI. (Zarys problematyki)*. „Rozprawy z Dziejów Oświaty” t. 21 (1978).

² Zob. J. Łoś, *Jakóba syna Parkoszowego traktat o ortografii polskiej*. W zb.: *Materiały i prace Komisji Językowej Akademii Umiejętności w Krakowie*. T. 2, z. 2. Kraków 1907, s. 412.

³ Zaznaczono to już na karcie tytułowej: „*Chťel-li by kdo učedníkem Páně Kristovým býti, ten každéj má tuto abecedu mentem uměti. Ty, hospodáři, kup ji do svého domu a vyučuj jí dítky své, i čeládku měj k tomu* [Každý, kto chciałby być uczniem Chrystusa, musi znać to abecadlo na pamięć. Ty, gospodarzu, zakup je do swego domu i nauczaj swe dziatki, i czeladkę naklanjaj do tego]”. Cyt. za: M. Daňková, *Cedule řezané na přjem knih z Kralické tiskárny*. „Časopis Matice moravské” t. 68 (1948), nr 1/2, s. 90.

Praktyka zestawiania nawet specjalistycznych pomocy gramatycznych z mniej lub bardziej rozległymi pouczeniami katechetycznymi stanowiła cechę wszystkich konfesji. Na obszarach protestanckich (ale nie tylko) korzystano z łacińskiej gramatyki Filipa Melanchtona, z którą razem drukowano także jeden z jego wczesnych katechizmów⁴. W wypadku szkoły katolickiej, przeważnie kolegów Towarzystwa Jezusowego, za przykład może posłużyć nadzwyczaj poczytna gramatyka portugalskiego jezuita Emanuela Alwara (1526–1582/83)⁵, do której aż do XVIII w. dołączano katechizm innego słynnego jezuita – Niderlandczyka Piotra Kanizjusza (1521–1597).

Teksty religijne pełniły tu funkcję podwójną: kształtowały świadomość religijną, a ponadto za ich pomocą przyswajano umiejętność czytania. Nie da się ich więc rozpatrywać w izolacji od materiału gramatycznego, bo stanowiły z nim integralną całość, były często graficznie nie wydzielone, wplecione w tekst czytanek. Stopniowo modlitwy i fragmenty z *Pisma Świętego* uzupełniano pozbawionymi komentarzy katechizmami w formie pytań i odpowiedzi. XVI-wieczne elementarze polskie wykazują duże podobieństwo pod względem struktury i treści. Analiza zawartych tam tekstów religijnych pozwala w przybliżeniu określić możliwy krąg źródeł, a także (jakkolwiek dość ostrożnie) ustalić konfesyjne oblicze tych podręczników.

W średniowieczu rolę elementarza odgrywały niewielkiego rozmiaru (ok. 20 × 15 cm) tablice z alfabetem (w Niemczech – *Lestäflein*, *ABC-Täfelchen*; w Anglii – *hornbooks*), znane w tradycji europejskiej z około XII stulecia. Około wieku XV zamieszczano na nich modlitwy *Pater noster*, *Ave Maria* i *Credo*, czyli teksty, które wierni powinni byli recytować lub śpiewać w trakcie nabożeństwa. Najwięcej tablic z tego okresu zachowało się z terenów obecnej Francji. W najwcześniejszych wydaniach (np. *Abecedarium cum precibus*. Ulm 1470) wybór owych tekstów został znacznie poszerzony i zawierał, oprócz alfabetu i wspomnianych *Pater noster*, *Ave Maria* i *Credo*, także śpiewy liturgiczne: *Magnificat* (Łk 1, 46–55), kantykt Symeona *Nunc dimittis* (Łk 2, 29–32), pieśń trzech młodzieńców *Benedicite, omnia opera Domini...* (Dn 3, 57–88; 3, 56), hymny *Veni, Sancte Spiritus* i *Gloria in excelsis Deo*, antyfonę *Salve Regina*, introit *Requiem aeternam dona eis Domine*⁶. Wybór tekstów religijnych w takim układzie można umownie nazwać modelem liturgicznym.

Drugi model to wybór tekstów używany w średniowiecznej katechezie parafialnej. Spotykamy go m.in. w *Ortografii* (1514–1515) słynnego prawnika i gramatyka Stanisława Zaborowskiego (zm. ok. 1530), wydanej w krakowskiej oficynie Floriana Unglera⁷. Uważa się, że gatunek podręcznika elementarnego, który dominował

⁴ Może zawierały go również *Elementa Latinae grammatices* (Kraków: Hieronim Wietor, 1526), których unikat znajduje się w zbiorach Uniwersytetu w Uppsali. Zob. *Sprawozdania z poszukiwań w Szwecji dokonanych z ramienia Akademii Umiejętności przez Eugeniusza Barwińskiego, Ludwika Birkenmajera i Jana Łosia*. Kraków 1914, s. 311.

⁵ E. Alvarus, *De institutione grammatica*. Olisipo 1572.

⁶ Zob. H. Müller, K.-A. Wirth, *Fibel (ABC-Buch)*. Hasło w: *Reallexikon zur deutschen Kunstgeschichte*. Hrsg. vom Zentralinstitut für Kunstgeschichte München. Redaktion K.-A. Wirth. T. 8. München 1984, szp. 680–688.

⁷ Korzystam z wyd. 2: S. Zaborowski, *Orthographia seu modus recte scribendi et legendi Poloni-*

do czasów Komisji Edukacji Narodowej, wiele zawdzięcza właśnie dziełu Zaborowskiego. Wspomina on w przedmowie, że już wcześniej istniały drukowane elementarze w języku polskim; żaden z nich nie jest obecnie znany. Zaborowski, być może, korzystał z rękopiśmiennych pomocy gramatycznych, zarówno łacińskich, jak i polskich. Jego wybór tekstów religijnych (k. 5–5v) składa się z modlitw *Ojcze nasz*, *Zdrowaś Maryjo* (w wersji skróconej), *Wierzę*, po czym następują, w formie rymowanej: *Dekalog*, podwójne przykazanie miłości, prawo naturalne („złota zasada postępowania”) i lista grzechów śmiertelnych. Ten porządek odpowiada tzw. modłom katechizmowym, odmawianym z ludem przez kapłana po kazaniu i przyswajanym przez wiernych ze słyszenia⁸. Nie towarzyszył tym modłom żaden wykład ani komentarz. Średniowieczna katecheza parafialna, która przybrała swój ostateczny kształt po soborze laterańskim IV (1215), służyła za model dla pierwszych drukowanych elementarzy i pomocy gramatycznych w języku polskim, dobór zaś tekstów pozbawiony był jakichkolwiek cech autorskich.

Oprócz rodzimej tradycji rękopiśmiennej pewien wpływ na układ utworów religijnych w elementarzach polskich mogła wywrzeć tradycja czeska. Najstarszy ze znanych druków w języku czeskim ukazał się w oficynie Jana Günthera w Prościejowie i datowany był na 1547 rok. *Slabikár Český a giných náboženství počátku*: *Kterýmžto věcem Dítky Křestianské hned zmladosti učeny býti mají* poszerza wybór, dodając *Magnificat*, kantyku Symeona i tzw. dopełnienie sprawiedliwości (*Doplňení spravedlnosti*) – fragment z kazania Chrystusa na Górze (Mt 5–7). Istotną cechą tego druku jest wzmianka o sakramentach chrztu i Wieczerzy Pańskiej (co jednoznacznie zalicza elementarz do tradycji protestanckiej) oraz o „władzy kluczy”, czyli odpuszczeniu grzechów⁹. Sakramenty, błogosławienie pokarmów i modlitwa dziękczynna po jedzeniu nie stanowiły jednostek nauczania parafialnego w okresie dawniejszym.

Warto nadmienić, że nawet w piśmiennictwie wczesnoreformacyjnym sakramenty nie należały do ogólnie przyjętego modelu wykładu materiału katechizmowego. Wprowadza je po raz pierwszy Johannes Agricola (właśc. Johannes Schneider; 1494–1566) w *Elementa pietatis congesta* (1527), następnie – Wolfgang Capioto (1478–1541) w *Kinder Bericht und Fragstücke von gemeinen Punkten christlichen Glaubens* (1527), Johannes Brenz (1499–1570) w *Fragstück des christlichen Glaubens* (ok. 1527–1528), Johannes Oekolampad (właśc. Johannes Huschin; 1482–1531) w *Frag und Antwort* (przed 1529)¹⁰. Dopiero po *Małym katechizmie* Marcina Lutra z 1529 r. stają się one nieodzowną częścią składową katechizmów protestanckich. W elementarzach z terenów Niemiec rozdziały o sakramentach spoty-

cum idioma quam utilissimus. Kraków: Jan Haller, 1518. Przedruk części katechetycznej z wyd. 1: W. Wydra, W. R. Rzepka, *Chrestomatia staropolska. Teksty do roku 1543*. Wyd. 3. Wrocław 2004, s. 315–317.

⁸ Zob. L. Bernacki, *Najdawniejszy pomnik katechizmu polskiego*. „Pamiętnik Literacki” 1910, z. 2.

⁹ Zob. J. Kubálek, J. Hendrich, F. Šimek, *Naše slabikáře. Od nejstarší doby do konce století XVIII*. Praha 1929, s. 301–311.

¹⁰ Zob. F. C o h r s, *Die evangelischen Katechismusversuche vor Luthers „Enchiridion”*. T. 4: *Undatierbare Katechismusversuche und Zusammenfassende Darstellung*. Berlin 1902, s. 285–287.

kamy w *Eyn Bökeschen vor de leyen unde kinder* (Wittenberg: [Hans Weiss], 1525)¹¹ i *Educatio doctrinae puerilis* (Marburg: Andreas Kolbe, 1549)¹².

Zbliżony do czeskiego *Slabikára* z 1547 r. wybór tekstów religijnych odnajdujemy w wydaniu poznańskiego drukarza Piotra Sextilisa *Nauka ku czytaniu dziatkom małym pisma polskiego* (1556)¹³. Wiesław Wydra uważa, że liczne bohemizmy świadczą o sięganiu redaktorów podręcznika do źródeł czeskich i że druk Sextilisa przeznaczony był dla wyznawców Jednoty braci czeskich osiadłej w Polsce¹⁴. Ponadto poznański drukarz korzystał z przekładu psalmów Walentego Wróbla z r. około 1528, który zyskał rozgłos pierwotnie w wersji rękopiśmiennej i ukazał się drukiem dopiero w 1539 r. w oficynie Heleny Unglerowej, wdowy po Florianie¹⁵. Pewne niuanse tekstów religijnych występujących w podręczniku Sextilisa odzwierciedlają specyfikę polskiego (a także i czeskiego) średniowiecznego nabożeństwa. Tak więc druga część modlitwy *Zdrowaś Maryjo* zawiera nie mające odpowiednika w tekstach biblijnych błaganie skierowane do matki Bogurodzicy – św. Anny („I błogosławiona niechaj będzie najuczliwsza Matka Twoja, święta Anna, z który krom zmayı poszło ciało Twoje dziewicze”)¹⁶. *Zdrowaś Maryjo* w takiej wersji spotykamy również w późniejszych polskich modlitewnikach¹⁷.

Podobny wybór tekstów religijnych (*Ojcze nasz*, *Zdrowaś Maryjo*, *Skład Apostolski*, *Dekalog*, przykazanie miłości, uczynki miłosierdzia, siedem grzechów śmiertelnych, dary Ducha Świętego, błogosławieństwa, modlitwy do Ducha Świętego, *Magnificat* i psalm 130 (129)) występuje, z pewnymi uzupełnieniami, w szeregu wydań późniejszych¹⁸. Sięganie do modelu średniowiecznej katechezы parafialnej może świadczyć, iż owe podręczniki powstawały w ramach tradycji katolickiej.

Ponadto mamy do dyspozycji szereg fragmentów XVI-wiecznych elementarzy polskich albo polsko-łacińskich, jednak wchodzące w ich skład teksty religijne nie odpowiadają opisanym tutaj modelom. Pod względem treści da się je umownie podzielić na dwie grupy.

Pierwszą stanowią podręczniki wzorujące się na *Małym katechizmie* Lutra. W tym wypadku konfesyjne oblicze elementarzy jest dość wyraźne. Teksty religijne

¹¹ Zob. L. Boyer, *Drei kaum bekannte Abc-Büchlein aus dem 16. Jahrhundert*. W zb.: *Geschichte der Fibel*. Hrsg. A. Grömminger. Frankfurt am Main 2002, s. 228.

¹² *Educatio doctrinae puerilis. Kinderlehre in deutscher und lateinischer Sprache 1549*. Herausgegeben und mit einem Nachwort versehen von J. Schilling. Marburg 1987.

¹³ Podobizna fototypiczna unikatku ze zbiorów Herzog August Bibliothek w Wolfenbüttel (sygn. A:63 Gram.) w dodatkach do artykułu: J. Pirożyński, *O poznańskim drukarzu Piotrze Sextilisie z Obrzycka i o polskich elementarzach XVI w.* „*Studia Historyczne*” 1985, z. 1.

¹⁴ W. Wydra, *O najdawniejszej drukowanej książce w Poznaniu*. Poznań 2003, s. 21–23.

¹⁵ Zob. *ibidem*, s. 18–19.

¹⁶ Teksty staropolskie przytaczane są w pisowni zmodernizowanej.

¹⁷ Zob. E. Kędelska, „*Ave Maria*” i hasła „*maryjne*” w słownikach polskich i czeskich XVI w. „*Slavia Occidentalis*” t. 50 (1993), s. 16.

¹⁸ Do tej linii podręczników dają się zaliczyć: *Nauka ku czytaniu pisma polskiego dla panienek młodych*. [Kraków]: Marcin Filipowski, 1622 (Bibl. Uniwersytetu Warszawskiego, Sd.712.175). – *Dla dziatka nauka czytania pisma polskiego*. Wilno: b.dr., 1633 (Bibl. Jagiellońska, 51965 Ifasc.). – *Nauka czytania pisma polskiego dla małych dziatki*. Kraków: b.dr., 1710 (Muzeum Książki, Rosyjska Bibl. Państwowa, 8°.polsk.). – *[Elementarz]*. Gdańsk: Jan Friderik Bartels, 1766–1770(?) (Bibl. Jagiellońska, 586064 I).

podane są w kolejności: *Dekalog*, *Skład Apostolski*, *Ojciec nasz*, fragmenty o sakramencie chrztu (Mt 28, 18–20; Mk 16, 15–16), „władzy kluczy” (Mt 18, 18; J 20, 22–23) i sakramencie Wieczerzy (Mt 26, 26–29) – owa kolejność miała u Lutra istotne uzasadnienie teologiczne¹⁹. Podręczniki te zawierały również modlitwy z *Małego katechizmu*, które należało odmawiać rano i wieczorem, a także – ułożone na podstawie psalmów – błogosławienie pokarmów (Ps 145 <144>, 15–16) i podziękowanie po jedzeniu (Ps 118 <117>, 1; 147 <146–147>, 9–11).

Do tej grupy zalicza się *Nauka krótka ku czytaniu pisma polskiego*, która najprawdopodobniej wyszła spod prasy krakowskiej Drukarni Łazarzowej Jana Januszowskiego w drugiej połowie XVI wieku²⁰. Zachowała się jako makulatura, wyklejona przez Żegotę Paulego w 1877 r. z nieznanego oprawy – są to fragmenty korektovej, jednostronnie zadrukowanej odbitki (nie rozcięty arkusz składki A), obejmującej część karty tytułowej, 3 całe strony oraz 8 różnej wielkości fragmentów kart. Jedna z nich zawiera fragment drzeworytu przedstawiającego koguta²¹. Druk nie przekraczał objętości 16 kart.

Elementarz miał rozbudowaną partię katechizmową, o czym świadczy fakt, iż na zachowanych kartach poszczególne fragmenty druku nazwane zostały „częściami katechizmu”. Jest ich razem 6 (o takiej kompozycji mówi już krótka uwaga wstępna na karcie 3), składają się one tylko ze sformułowań poszczególnych prawd wiary i nie zawierają żadnego wykładu. Zachowały się przykazania *Dekalogu* (od szóstego po dziesiąte), fragment *Credo*, 3 ostatnie zwrotki *Modlitwy Pańskiej* z doksolgią, urywek „o władzy kluczy” i koniec spowiedzi powszechnej („(...)wa Bożego proszę, abyś cie(...) grzeszyli, słowem Bożym po(...)rzyli, ja chcę żywota mego grzesznego za pomocą Bożą polepszyć, a grzechów się na potym warować. Amen”). W najlepszym stanie jest „szósta część katechizmu: O wieczerzy Pańskiej”, a także 5 modlitw, które dosłownie odpowiadają modlitwom występującym w polskich tłumaczeniach *Małego katechizmu*²².

Analogiczne tendencje – czyli podanie materiału religijnego według schematu *Małego katechizmu* wraz z ułożonymi przez Lutra modlitwami – spotykamy na terenach Niemiec dość wcześnie²³. Cechowały one również pewne elementarze dru-

¹⁹ Zob. *Evangelischer Gottesdienst. Quellen zu seiner Geschichte*. Hrsg. W. Herbst. Wyd. 2. Göttingen 1992, s. 69–87.

²⁰ Bibl. Jagiellońska, Cim. 764. Opis: K. Estreicher, *Bibliografia polska*. T. 23. Kraków 1910, s. 62. – F. Pilarczyk, *Elementarze polskie od ich XVI-wiecznych początków do II wojny światowej. Próba monografii księgoznawczej*. Zielona Góra 2003, s. 377, poz. 1312. Do książki Pilarczyka odsyłam dalej skrót P, po którym podaję numer strony i, ewentualnie, pozycji bibliograficznej.

²¹ Zob. *Katalog poloników XVI wieku Biblioteki Jagiellońskiej*. T. 2. Red. M. Malicki, E. Zwiniogrodzka. Kraków 1994, s. 58, poz. 1708. – P 71. Autor hasła *Elementarz* w *Encyklopedyi wychowawczej* (Red. J. T. Lubomirski [i in.], T. 3. Warszawa 1885, s. 477–478) oraz J. Madeja (*Elementarze, ich dzieje, rola i stan współczesny*. Katowice 1946, s. 13–14) uważają, że druk ukazał się w Królewcu u J. Daubmanna. Madeja nawet twierdzi, iż kompletny egzemplarz znajdował się w zbiorach Trinity College w Cambridge. Na razie nie udało się go odnaleźć.

²² *Enchiridion. Catechismus mały prze plebany i kaznodzieje niedouczone, i lud prosty*. Królewiec: Jan Daubmann, 1562, k. 47v–50v. – *Katechismik, albo Nauka krześcijańska, przez D. Marcina Luthera, zacnego teologa, napisany*. Toruń: Andrzej Koteniusz, 1591, k. C7–C8v. – [*Enchiridion*]. Królewiec: Jerzy Osterberger, 1593, k. F7v–Gv.

²³ *Das Alphabethbüchlin*. Marburg: Franciscus Rhode, 1533. – Dwa podręczniki V. Ickelsame-

kowane w języku chorwackim, zarówno cyrylicą, jak i głagolicą²⁴; w tradycji czeskiej katechizm ojca reformacji wywarł znaczący wpływ na podręczniki elementarne Jednoty braci czeskich, które publikowano na przełomie XVI i XVII w. po czesku (*Začátkové učení dítek křesťanských*) i w wersji łacińskiej (*Christianae iuventutis instituendae rudimenta*)²⁵.

Zauważmy na marginesie, że w Polsce modlitwy z *Małego katechizmu* występują ponadto w dość popularnych w XVI w. wokabularzach albo rozmówkach polsko-niemieckich, czyli w podręcznikach służących do nauki języków obcych. Pierwsza edycja datowana jest na 1522 lub 1523 rok²⁶, kolejna – na 1539 rok²⁷. O ich pożytności świadczą chociażby liczne przedruki wokabularzy²⁸ i szerokie geograficzne rozprzestrzenienie wydań, sięgające terenów współczesnej Ukrainy Zachodniej²⁹. Zamieszczony w nich materiał gramatyczny był o wiele obszerniejszy od tego w książkach elementarnych. Drukowano w wokabularzach również wyjątek z czytanki o Marchołcie i królu Salomonie³⁰, wzory listów, ewentualnie – kilka pobożnych pieśni. Materiał religijny składał się z nieco poszerzonych modlitw Lutra, *Ojczy nasz*, dziesięciorga przykazań i *Credo*.

Do drugiej ze wspomnianych grup elementarzy polskich należą teksty religijne, których skład nie odpowiada opisanym modelom. Trzeba by tu zaliczyć fragmenty elementarza polsko-łacińskiego z r. około 1550, wytłoczonego – być może – w krakowskiej oficynie Łazarza Andrysowica³¹. Jest to wydobyta z oprawy makulatura: karta [1], częściowo uszkodzona, oraz blisko jedna czwarta karty poprzedzającej³². Fragment zawiera sylaby dwuliterowe, ostatnią zwrotkę „złotej zasady postępowania” (Mt 7, 12), „wypełnienie zakonu” (Rz 13, 10), spotykaną już w podręczniku *Sextilisa* rymowaną „summę zakonu” (na podstawie Łk 6, 31); dalej następują tematycznie podzielone cytaty z *Nowego Testamentu*, które da się łatwo zidentyfiko-

r a: *Lesebüchlein* i *Die rechte weis aufs kurtzist lesen zu lernen* (Marburg: Franciscus Rhode, 1534).

²⁴ Tybinga: Primož Trubar, 1561 (dwie edycje – cyrylicka i głagolicka); Tybinga: b.dr., 1564 (czcionka mieszana – cyrylicka, głagolicka i łacińska). Zob. A. A. Kruming, *Pierwopieczatnyje sławianskije bukwarj*. W zb.: *Fiodorowskije cztienija* 1983. Ried. Je. L. Niemirowskij. Moskwa 1987, s. 79–80, 95–96, 99–100. – S. O. Wiałowa, *Iz istorii głagoliczeskich bukwariej*. „Kniga” t. 77 (1999).

²⁵ Zob. M. Boháčová, *Ediční program ivančické a kralické tiskárny bratrské*. „Z kralické tvrže” t. 10 (1978–1979), s. 16–17.

²⁶ Kraków: Florian Ungler (zachowała się we fragmencie: Bibl. Jagiellońska, Cim. 5489).

²⁷ Kraków: Hieronim Wietor (Bibl. Czartoryskich, Cim. 609 I). Tytuł podał Wietor w przedmowie w podwójnej wersji: *Książki polskie i niemieckie oraz Książki, albo Orazjonalik*.

²⁸ Królewiec: Jan Daubmann, 1558, 1566, 1571; Jerzy Osterberger, 1580, 1587, 1595; Marcin Rode, 1607. – Toruń: Andrzej Koteniusz, 1590, 1596, 1603; Augustyn Ferber, 1611. – Wrocław: Jerzy Baumann, 1615, 1631, 1641.

²⁹ Zob. *Estreicher, op. cit.*, t. 33 (1939), s. 234–238. – A. Lewicka-Kamińska, *Pod jakim tytułem ukazał się „Wokabularz” Wietora?* „Przegląd Biblioteczny” 1961, z. 2.

³⁰ Edycja drukowana tej apokryficznej powieści ukazała się pod tytułem *Rozmowy, które miał król Salomon mądry z Marchołtem grubym a sprośnym, a uszakoz, jako o niem powiedają, barzo z wymownym* (Kraków: Hieronim Wietor, 1521).

³¹ Bibl. Jagiellońska, Cim. 0.912. Pilarczyk (P 334, poz. 642) również uważa, iż chodzi o oficynę Ł. Andrysowica. Stary katalog kartkowy Biblioteki Jagiellońskiej podaje H. Wietora.

³² Zob. *Katalog poloników XVI wieku Biblioteki Jagiellońskiej*, t. 1 (1992), s. 210, poz. 684.

wać: *Perfectio Legis* (Rz 10, 4), *Voluntas Patris* (J 6, 40), *Vita aeterna* (J 17, 3), *Dilectio Dei erga nos* (J 3, 16), *Christi benigna invitatio* (Mt 11, 28).

Franciszek Pilarczyk (P 71) wysunął przypuszczenie, iż „zachowany tekst sugeruje, że całość była połączeniem elementarza z katechizmem”. Jakkolwiek ułamek druku jest dość mały, można z dużym prawdopodobieństwem stwierdzić, na jakim modelu wzorowali się jego redaktorzy, ponieważ analogiczne pod względem treści elementarze spotykamy we wczesnoreformacyjnym piśmiennictwie w Niemczech.

Chodzi tu o popularne „Spruchbücher”, których powstanie wiele zawdzięcza pracom Filipa Melanchtona³³: właśnie one stanowiły wzór dla wszystkich późniejszych wydań tego typu³⁴. Składające się z tematycznie uporządkowanych, nie komentowanych ustępów biblijnych „Spruchbücher” były wykorzystywane tak w nauczaniu szkolnym, jak i w domu – dla formacji duchowej i dla nabożeństwa prywatnego. Reformatorzy pierwszej generacji zdawali sobie sprawę z tego, że niełatwo jest sporządzić zwięzły wykład podstawowych prawd wiary na użytek zarówno praktyki szkolnej, jak domowej. Tę funkcję katechizmu uniwersalnego pełniły właśnie „Spruchbücher”³⁵.

Zgodnie z intencją reformacyjnych pedagogów chodziło o uczenie się fragmentów biblijnych na pamięć. Poczytność „Spruchbücher” da się wytłumaczyć wyjątkową rolą nadawaną *Pismu Świętemu* w duchowej formacji wiernych: traktowano je jako wartość samą w sobie, a nie tylko jako ilustrację do poszczególnych pouczeń katechetycznych. Doceniając znaczenie zapamiętywania tekstów biblijnych w procesie edukacyjnym, Luter dwukrotnie opublikował w 1526 r. *Ein Büchlein für die Kinder gebessert und gemehrt*. W roku zaś 1529, poza wydaniem swych katechizmów, ułożył tzw. *Kinderbibel* – w ciągu XVI w. ukazało się jej 25 edycji w języku niemieckim i 4 po łacinie³⁶. Słynny *Haustafel* reformatora – wybór cytatów biblijnych o obowiązkach rozmaitych stanów i grup społecznych, zamieszczany jako dodatek do wszystkich wydań *Matego katechizmu* – także pomyślany był jako „Memorierstoff”, uczono go bowiem na pamięć³⁷. Szerokiemu rozprzestrzenianiu się *Pisma Świętego* służyły również pieśni religijne, tworzone przez reformatorów różnych odcieni.

Układ „Spruchbücher” przeszedł w XVI w. pewną ewolucję. Opracowane przez Melanchtona *Pouczenie dla wizytatorów* (*Unterricht der Visitatoren*, 1528) wylicza szereg psalmów, których miały się nauczyć dzieci w szkole pod kierownictwem

³³ Zob. M. H. Jung, *Frömmigkeit und Theologie bei Philipp Melancthon. Das Gebet im Leben und in der Lehre des Reformators*. Tübingen 1998, s. 218.

³⁴ Zob. Ch. Weismann, *Die Katechismen des Johannes Brenz*. T. 1: *Die Entstehungs-, Text- und Wirkungsgeschichte*. Berlin – New York 1990, s. 205, 486.

³⁵ Zob. J. Schoell, *Spruchbuch*. Hasło w: *Religion in Geschichte und Gegenwart*. Wyd. 2, zmien. Hrsg. H. Gunkel, L. Zscharnack. T. 5. Tübingen 1931.

³⁶ Zob. A. E. Schnepfer, *Goldene Buchstaben ins Herz schreiben. Die Rolle des Memorierens in religiösen Bildungsprozessen*. Göttingen 2012, s. 78–80, 86, 94–99.

³⁷ Dzieci, w myśl poglądów pedagogicznych Lutera, mogłyby przyswajać biblijne sentencje już w trakcie kazania i później recytować z pamięci w gronie domowników, przyczyniając się też w ten sposób do ich formacji duchowej. W przedmowie do *Deutsche Messe* (1526) reformator charakteryzuje możliwą metodę przyswajania porównując biblijne sentencje do monet, które dzieci powinny tematycznie sortować i wkładać do różnych sakiewek. Zob. *Martin Luther deutsch. Die Werke Martin Luthers in neuer Auswahl für die Gegenwart*. Hrsg. K. Aland. T. 6: *Kirche und Gemeinde*. Stuttgart–Göttingen 1966, s. 92–93.

nauczyciela³⁸. Owe psalmy, a także wybór ustępów z *Księgi Przysłów* i *Mądrości Syracha* stanowiły na początku trzon „Spruchbücher”. Z czasem składający się na nie materiał religijny zostaje tematycznie uporządkowany. Przeważają czytania biblijne podane w porządku roku liturgicznego. Zdaniem Johanna M. Reuaa, dopiero od drugiej połowy lat siedemdziesiątych XVI stulecia porządkowano passusy z *Pisma Świętego* również według kolejności poszczególnych części katechizmu³⁹. Jakkolwiek pojedyncze przykłady takiej kompozycji spotykamy już znacznie wcześniej⁴⁰.

Fragment elementarza krakowskiego z około 1550 r. powtarza w całości wstępną część rozdziału *Spruchsammlung* z małej czytanki *Syllabas per discendi Ratio. Pueris analphabetis*, ułożonej około 1526 r. przez sympatyka idei protestanckich, Benedykta Otha. Zajmował on wtedy posadę nauczyciela w formalnie jeszcze katolickiej szkole w Lipsku (Schola Senatus Lipsensis, inaczej – Leipziger Nikolaischule). Mamy do dyspozycji tylko drugą edycję czytanki (Leipzig: Melchior Lotterus, 1527)⁴¹. Ze sporządzonej przez Łukasza Otha, będącego bratem Benedykta, przedmowy wynika, iż brał on czynny udział w redagowaniu drugiego wydania; mógł on również poprawiać *Spruchsammlung*. Rozdział ten składa się z dwóch części. Pierwszą stanowią modlitwy *Ojczy nasz*, *Zdrowaś Maryjo* i *Wierzę*, psalmy 67 i 127, przykazania *Dekalogu*. Część druga to tematycznie uporządkowane i nie komentowane ustępy z ksiąg *Nowego Testamentu* w kolejności odzwierciedlającej historię Zbawienia: *Summa Legis* (Mt 7, 12; 22, 37–39; Rz 13, 9–10), *Perfectio Legis*, *Voluntas Patris*, *Vita aeterna*, *Dilectio Dei erga nos*, *Christi benigna invitatio*, *Mediator Christi* (J 14, 6; Mt 7, 7; 21, 22), *Propiciatio pro peccatis* (1 J 2, 1–2; Mt 9, 13), *Confessio Christi* (Mt 10, 32; Rz 10, 10), *Crux ferenda* (Mt 10, 38), *Adversus traditiones humanas* (Mt 15, 13), *Offensio parvulorum* (Mt 18, 6–7), *Christi praesentia* (Mt 18, 20), *Merces renuntiantium omnibus propter Christi nomen* (Mt 19, 29; 22, 14), lista ośmiu błogosławieństw ewangelicznych, *Christi venturus iudex* (Mt 25, 31–46).

Ferdinand Cohrs przypuszcza, że bracia Otho mogli się wzorować na podręczniku gramatyki Filipa Melanchtona, który ukazał się w 1523 r. po łacinie, pod tytułem *Enchiridion elementorum puerilium*, i za rok – w języku niemieckim, jako *Handbüchlein wie man die Kinder zu geschrift und lese halten soll*⁴². Melanchton zaznacza w przedmowie, że chodzi mu nie tyle o nauczanie języka, ile o to, by dzieci wzrastały w pobożności. Wybór tekstów religijnych zawierał modlitwy *Ojczy nasz*, *Zdrowaś Maryjo* i *Wierzę*, psalm 66, dziesięcioro przykazań, kazanie Chrystusa na Górze, zasady życia chrześcijanina z Rz 12, opis Ostatniej Wieczerzy na podstawie J 13 oraz psalm 127. Jako dodatek Melanchton zamieścił *Dicta Sapientum*, *Erasmus Roterodamo interprete* (moralizujące sentencje myślicieli różnych epok, w tym greckich), a także wybór modlitw w porządku *horae canonicae*, które ułożył osobiście dla prowadzonej przez siebie szkoły; modlitwy powinny były „obejmować” przebieg całego dnia uczniów. Cechę charakterystyczną tego podręcznika stanowi połączenie

³⁸ Zob. D. Martin *Luthers Werke*. Kritische Gesamtausgabe. Dział 1, t. 26. Weimar 1909, s. 239.

³⁹ J. M. Reua, *Quellen zur Geschichte des biblischen Unterrichts*. Gütersloh 1906, s. LXXV–CIII.

⁴⁰ M. Bucer, *Der kürztzer Catechismus*. Straßburg: Wendel Rihel, 1543.

⁴¹ Przedruk: Cohrs, *op. cit.*, s. 176–181.

⁴² Przedruk obu wersji: *Supplementa Melanchthoniana*. T. 5: *Schriften zur praktischen Theologie*, cz. 1: *Katechetische Schriften*. Hrsg. F. Cohrs. Frankfurt 1968, s. 20–56.

jednostek katechetycznych z tekstami biblijnymi i modlitwami oraz całkowita rezygnacja autora z ich wykładu⁴³.

Pierwsza część *Spruchsammlung* w czytance braci Otho w istocie wykazuje duże podobieństwo do *Enchiridionu* [...] Melanchtona. Prawie wszystkie cytaty biblijne pochodzą z *Nowego Testamentu* w przekładzie Erazma z Rotterdamu (1516). Psalm 67 i 127 cytowane są w wersji odmiennej zarówno od *Wulgaty*, jak i od Erazma, która odpowiada zamieszczonej w edycji *Enchiridionu* [...] z około 1525 roku. Druk ten zawiera ponadto wstępne sentencje z rozdziału *Dicta Sapientum* podręcznika Melanchtona⁴⁴.

Bracia Otho mogli sięgać także do niewielkiej książeczki *Etliche spruch darynn das gantz Christlich leben gefasset ist*, którą Melanchton sporządził przed 1527 rokiem⁴⁵. Jest to w istocie pierwsze wydanie należące do typu ewangelicznych „Spruchbücher”⁴⁶ i właśnie ono posłużyło za wzór dla wielu książek tego rodzaju⁴⁷.

Poszerzona edycja z około 1529 r. nie jest dostępna; edycja z 1527 r. składa się z 22 fragmentów z ksiąg *Starego Testamentu* i 46 – z *Nowego*, które podzielone są tematycznie na 6 części: *Von Busse und Furcht des erschrecklichen Zorns Gottes und dem Anfang christlichen Lebens*, *Vom Glauben*, *Von Creutz und Übung des Glaubens und Gebett*, *Von Übung des Glaubens in Sorge der Nahrung oder dergleichen zeitlichen Anliegen*, *Von guten Werken*, *Gehorsam, gegen die Obrigkeit, von Liebe des Nächsten*, *von Keuschheit, Vom ehelichen Leben*. Dodatki zawierają rozważania *Unterschied zwischen weltlicher und christlicher Frömmigkeit*, modlitwy na rano i wieczór, psalm 127.

Jakkolwiek „Spruchbücher” braci Otho oraz Melanchtona należą do tego samego gatunku, ich układ wewnętrzny bardzo się różni. Dla polskiej tradycji i dla elementarza polsko-łacińskiego z około 1550 r. właśnie praca braci Otho odegrała rolę pewnego wzorca do naśladowania.

Do gatunku „Spruchbücher” da się zaliczyć (choć z pewnymi ograniczeniami) dość duży jak na te czasy, bo 43-kartkowy dwujęzyczny podręcznik *Elementaria institutio Latini sermonis, et pietatis Christianae* z r. 1575, wytłoczony przez słynnego krakowskiego drukarza i kalwinistę Macieja Wirzbięte (1523–1605)⁴⁸. Unikatowy egzemplarz zachował się w tzw. konwolucie sofijskim, składającym się z szeregu elementarzy wydanych w Rzeczypospolitej cyrylicą i łacinką na przełomie XVI

⁴³ Zob. Jung, *op. cit.*, s. 126–131.

⁴⁴ Zob. Cohrs, *op. cit.*, s. 169–172.

⁴⁵ F. Melanchton, *Etliche spruch darynn das gantz Christlich leben gefasset ist*. Wittenbergae: Simphoria Reinhart, [przed 1527]. Przedruk: Cohrs, *op. cit.*, t. 2 (1900): *Die evangelischen Katechismusversuche aus den Jahren 1527–1528*, s. 243–259. *Etliche spruch* [...] drukowano także jako dodatek do katechizmów J. Brenza (przedruk: *ibidem*, s. 230) i w poszczególnych wydaniach *Bethbüchlein* M. Lutra (przedruk: *ibidem*, t. 1 (1900): *Die evangelischen Katechismusversuche aus den Jahren 1522–1526*, s. 8).

⁴⁶ Zob. Jung, *op. cit.*, s. 218.

⁴⁷ Można tu np. wymienić K. Hegendorfera (1500–1540) *Christiana studiosae iuventutis institutio* (Haguenau: Johann Setzer, 1526; ostatni rozdział zatytułowany *Insignes loci e scripturis sanctis*) i J. Pinicianusa (1477/78–1542) *Praecepta ac Doctrinae Domini nostri Iesu Christi, parvulis in ludis literariis tradendae* (Augustae: Siluanus Otmar, 1529).

⁴⁸ Zob. *Polonia typographica saeculi sedecimi*. Red. A. Kawecka-Gryczowa. Z. 11. Oprac. ... Wrocław 1981, s. 58, poz. 98. – P 71.

i XVII wieku⁴⁹. Sądząc z krótkiej przedmowy, jest to druga edycja opublikowanego nieco wcześniej podręcznika *Preces seu institutiones*. Owa edycja została w bibliografii odnotowana jako niezachowana⁵⁰.

Dwujęzyczny podręcznik Wirzbięty przytacza jedną linię tekstu łacińskiego (złożonego antykwą), jedną – polskiego (szwabachą), tytuły poszczególnych części i rozdziałów podane są tylko po łacinie. W części początkowej szereg fragmentów nie ma tłumaczenia polskiego. *Institutio* zawiera znacznie rozbudowaną część katechizmową, podzieloną na 4 duże rozdziały: obowiązki chrześcijanina wobec Boga (*Quidnam pensi Deo debeant homo Christianus*) i wobec bliźniego (*Quid proximo suo solvere debeat*), o doskonaleniu duszy (*Quomodo animus excolendus*) oraz o trosce o ciało (*Quomodo corpus curandum sit*). Liczba ustępów biblijnych u Wirzbięty jest o wiele większa niż u Melanchtona i braci Otho. Pilarczyk uważa, iż drukarz krakowski „prawdopodobnie sam dokonał przekładów zamieszczonych tu psalmów. Jego autorstwa są też zapewne liczne parafrazy wersetów z wielu ksiąg Biblii [...]”⁵¹.

Rozdział pierwszy podręcznika (k. A4v–B6) ułożony został w porządku codziennego prywatnego nabożeństwa. Rozpoczyna go modlitwa poranna (inc. „Wszchemogący Boże, który nas, grzeszne, ku początku tego dnia nie naszymi zasługami, ale Twą najświętszą miłością przyścisnąć dopuściłeś”), *Ojciec nasz*, *Zdrowaś Maryjo*, *Wierzę* (ze wskazaniem, kto z apostołów dany artykuł wyznania wiary ułożył⁵²), *Invocatio Sancti Spiritus* (inc. „Przyjdź, Święty Duchu, napełń Twych serca wiernych”) z modlitwą „Boże, który serca wiernych Świętego Ducha oświeceniem nauczyłeś”. Dalej następuje krótka uwaga o zachowaniu się dziecka w kościele: „Niech wie dziecię kościoł nie jaskinią łotrowską być, ale dom modlitwy. A dlatego nie gieldę, nie śmiechy, nie rozpustności będzie sprawował w nim, ale gdy śpiewania

⁴⁹ Fotokopia Bibl. Narodowej (Fot.4° 714adl.). Opis konwolutu: A. I. Sobolewskij, *Dwie bibliograficzekje riedkosti*. „Cztienija w Istoriceskom obszczestwie Niestora Letopisca” t. 12 (1898). – F. K o p e r a, *Druki polskie w bułgarskim Muzeum Narodowym w Sofii*. „Wiadomości Numizmatyczno-Archeologiczne” 1901, nr 2.

⁵⁰ Zob. *Polonia typographica saeculi sedecimi*, z. 11, s. 6. W trakcie kwerend w Bibliotece Narodowej udało się ostatnio przypadkiem odnaleźć drugi egzemplarz wydania *Elementaria institutio Latini sermonis*. Katalog BN notuje ten druk jako modlitewnik polsko-łaciński z XVI w. (sygn. XVI.0.433adl.). Nie posiada on karty tytułowej ani końca, zawiera tylko składki B3–E7 i jest oprawiony wspólnie z XVII-wieczną edycją katechizmu P. K a n i z j u s z a. Egzemplarze warszawski i sofijski są identyczne pod względem treści, ale mają różną paginację, ponadto warszawski zaznacza księgi biblijne liczbami arabskimi, sofijski zaś – przeważnie rzymskimi. Odnaleziony druk można uznać za zaginioną edycję *Preces seu institutiones*. Uzupełnia to naszą wiedzę o historii drukarni, której działalność doczekała się już wszechstronnego opracowania przez A. Kawecką-Gryczową.

⁵¹ F. Pilarczyk, „Biblia” w elementarzach staropolskich. W zb.: „Nowy Testament” w dziejach i kulturze Europy, 450 rocznica przekładu „Nowego Testamentu” przez Mikołaja Jakubicę na język dolnołużycki. Red. T. J a w o r s k i, W. P y ż e w i c z. Zielona Góra 2001, s. 192.

⁵² Podanie imion apostołów spotykamy w szeregu polskich średniowiecznych rękopisów (zob. np. W y d r a, R z e p k a, *op. cit.*, s. 24), a także w poszczególnych katechizmach i gramatykach z pierwszej połowy XVI stulecia (zob. np. J. P i n i c i a n u s, *Brevis institutio de octo partibus orationis*. Augustae: Siluanus Otmar, 1522, k. 57). W czasach późniejszych było to zjawisko dość rzadkie w elementarzach polskich i katechizmach zwolenników reformacji, stanowiąc cechę charakterystyczną przeważnie tekstów powstałych w obozie katolickim.

czas jest, niech czyni to najpoczciwiej. A od śpiewania wolny, niech wyznawa grzechy swe Panu..." (k. A7). Na nabożeństwo codzienne składają się również antyfona *Ne reminiscaris Deum* (na podstawie Ps 79, 8), psalm pokutny 51 (50), modlitwa *Pro cuncto etiam populo*⁵³, psalmy 67 (66) (*Deus misereatur nostri et benedicat nobis*) i 8 (*Domine Dominator noster*), a także szereg modlitw: przed pokarmem i dziękczynna po pokarmie (w obu wypadkach zamieszczono 2 wersje – krótką i rozszerzoną) oraz przed pójściem do snu. *Benedictio mensae brevissima* („Błogosław nas, Panie, i ty dary, których z Twojej szcudroblowości pożywać mamy [...]”) i krótką wersję *Gratiarum actio sumpto cibo* („Czynimy Tobie dzięki, wszechmogący Boże, za wszystkie dobrodziejstwa Twe [...]”) spotykamy już we wspomnianej książeczce dla laików i dzieci *Eyn Bökeschen vor de leyen unde kinder* z 1525 roku⁵⁴. Później drukowano ją wielokrotnie jako *Biblię laicką*⁵⁵.

Rozdział drugi podręcznika (k. B6–C7) zawiera ułożony z cytatów biblijnych spis obowiązków chrześcijanina wobec różnych grup społecznych i kategorii bliźnich. Wirzbieta poprzestaje na 14 grupach („Bliźni człowieczy rozmaici są, z których najczelniejsze tylko tu wyliczymy”): obowiązki wobec nauczycieli Słowa Bożego i naśladowców tegoż Słowa; dzieci wobec rodziców i rodziców wobec dzieci; w stosunku do władzy świeckiej, przyjaciół i nieprzyjaciół; obowiązki panów wobec poddanych i poddanych wobec panów; w stosunku do najemników, ludzi starszych, biednych, grzeszników, wszystkich chrześcijan.

Kompozycja tego rozdziału przypomina *Haustafel* albo *Tabulae oeconomicae* z *Matego katechizmu* Lutera, jakkolwiek nie wszystkie stany są takie same⁵⁶. W polskich tłumaczeniach nazywano ów rozdział *Tablicą domową*. Tradycyjnie *Haustafel* był zbudowany wyłącznie z cytatów biblijnych i nie zawierał żadnego wykładu; tablica stanowiła element strukturalny ewangelickiego *Katechizmu heidelberskiego* z 1563 r. oraz szeregu katechizmów i ordynacji kościelnych w Niemczech.

Rozdział trzeci podręcznika Wirzbiety (*O doskonaleniu duszy*; k. C7–E4v⁵⁷) prawie w całości odpowiada *Spruchsammlung* braci Otho. Zamianie ulega kolejność poszczególnych fragmentów:

⁵³ Modlitwa składa się z 8 ostatnich strof, czyli z części nierymowanej łacińskiego hymnu *Te Deum laudamus*, który zazwyczaj nazywano wyznaniem wiary św. Augustyna i św. Ambrożego. Owa część nierymowana z kolei jest ułożona z fragmentów psalmicznych: 27, 9; 144, 2; 122, 3a; 32, 22; 30, 2a. Odmawiana podczas jutrzni, weszła ona w skład hymnu ewentualnie później. Modlitwa zawarta w podręczniku Wirzbiety nie jest tożsama z wersją *Te Deum* wydaną przez niego w *Psalterzu Dawida onego Świętego a wiecznej pamięci godnego Króla i Proroka, teraz nowo na piosneczki po polsku przełożonem [...]* (Kraków 1558, k. 176v).

⁵⁴ W tym samym roku ukazała się wersja łacińska *Quo pacto statim a primis annis pueri debeant in Christianismo institui libellus perutilis*. Przedruk: C o h r s, op. cit., t. 1, s. 194–241.

⁵⁵ Zob. Boyer, op. cit., s. 219.

⁵⁶ Zob. M. Luter, *Mały katechizm*. W: *Księgi wyznaniowe Kościoła luterńskiego*. Bielsko-Biała 1999, s. 53–55: dla biskupów, proboszczów i kaznodziejów; co winni chrześcijanie nauczycielom i duszpasterzom swoim; o zwierzchności świeckiej; co winni są poddani zwierzchności; dla mężów; dla żon; dla rodziców; dla dzieci; dla pracowników i pracownic domowych oraz dla robotników; dla przełożonych; dla młodzieży; dla wdów; dla wszystkich w zborze.

⁵⁷ Składka E zawiera tylko 4 karty (wszystkie pozostałe – 8), ale w tekście nie ma braków. Ten rozdział poprzedza Wirzbieta krótką przedmową (k. C7).

SPRUCHSAMMLUNG	O DOSKONALENIU DUSZY
<i>Voluntas Patris</i>	<i>Vita aeterna</i>
<i>Vita aeterna</i>	<i>Voluntas Patris</i>
<i>Dilectio Dei erga nos</i>	<i>Mediator Christi</i>
<i>Christi benigna invitatio</i>	<i>Dilectio Dei erga nos</i>
<i>Mediator Christi</i>	<i>Christi benigna invitatio</i>

Szereg fragmentów uzupełniono nowymi cytatai biblijnymi. Ustęp o charakterze eschatologicznym *Christi venturus iudex* Wirzbięta podzielił na 3 osobne części (k. D5v–D7). *Spruchsammlung* braci Otho został również znacznie poszerzony. Do nowych fragmentów należą: „*Armatura animi contra portas inferni*” (1 P 5), „*contra carnis illecebras*” (1 P 2; Rz 13) i „*contra mundi amorem*” (Jk 4; J 2); „*Fides, spes, charitas in Deum habenda*” (Syr 2); psalm 30; „*Poenitentia non procrastinanda cum sit incerta dies mortis*” (Łk 12; Prz 22; Syr 5); „*Poenitens vere speret misericordiam*” (Syr 23; Pwt 30); „*Aeternae damnationis suspecti, ni diligenter caverint*” (Łk 6).

W skład trzeciego rozdziału wchodzi także krótki porządek nabożeństwa z tekstem nicejsko-konstantynopolińskiego wyznania wiary. Początek karty jest uszkodzony, dlatego nie da się odtworzyć tytułu tego fragmentu. Porządek nabożeństwa zamieszczano w elementarzach oraz w popularnych katechizmach dla dzieci i ludu bardzo sporadycznie. Z XVI-wiecznych źródeł można wymienić *Catechismus, to jest Naukę naprzędniejszą* Jana Seklucjana⁵⁸. W podręcznikach o zabarwieniu katolickim spotykamy ów porządek po raz pierwszy jako dodatek do polsko-łacińskiego wydania *Elementa puerilis institutionis. Pluribus in locis reformata, piisque orationibus ac Doctrina Christiana, nunc recenter aucta*⁵⁹.

W trzecim rozdziale Wirzbięta przytacza ponadto dziesięcioro przykazań (na podstawie *Księgi Wyjścia*), a także ich krótką wersję wierszowaną, ale tylko po łacinie:

*Unum cole Deum, nec iures vane per ipsum.
Sabbata sanctifices, habees in honore parentes.
Non sic occisor, fur, moechus, testis iniquus.
Alterius nuptam, nec rem ciplas alienam.*

W nieco innej redakcji („*Unum crede Deum [...]*”) spotykamy ów tetrastych po raz pierwszy w poemacie dydaktycznym *Poeniteas cito peccator* słynnego angielskiego teologa Wilhelma de Monte (ok. 1140 – 1213)⁶⁰. Zamieszczano go w licznych utworach rymowanych o charakterze pouczającym⁶¹, a także w mszałach publikowanych na terenie Niemiec⁶². W wieku XVIII drukowano ten wierszyk cyrylicą

⁵⁸ J. Seklucjan, *Catechismus, to jest Nauka naprzędniejsza*. Królewiec: [Jan Weinreich], 1547, k. X4v. W edycji z 1549 r. – k. R2.

⁵⁹ *Elementa puerilis institutionis. Pluribus in locis reformata, piisque orationibus ac Doctrina Christiana, nunc recenter aucta*. Kraków: Franciszek Cezary (młodszy) 1713 (Bibl. Jagiellońska, Cim.0.1325).

⁶⁰ Edycja drukowana: *Poeniteas cito, cum commento: Libellus de modo poenitenti et confitendi*. [Paris]: Antoine Caillaut, [ok. 1492], k. d2.

⁶¹ Zob. *Joseps Sündenspiegel. Eine niederdeutsche Lehrdichtung des 15. Jahrhunderts*. Kommentierte Textausgabe von E. Schütz. Köln–Wien 1973, s. 344.

⁶² Zob. L. K. Walter, *Missale Moguntinum und Missale Romanum. Missalien in den Beständen der*

i głągolicą w elementarzach wydawanych przez Kongregację Propagandy Wiary dla katolików obrządku wschodniego⁶³.

Rozdział czwarty podręcznika Wirzbięty (k. F–F7v) zawiera ułożone z cytatów biblijnych przepisy, jak należy troszczyć się o ciało: „*Somnolentia fugienda*” (Prz 20), „*Lingua ne detrahat*” (Syr 28), „*Spurci sermones vitandi*” (Ef 4), „*Sermo frenandus*” (Prz 10; 13), „*Oculi a comptis auertendi*” (Syr 9), „*Aures audiant turpia*” (Syr 28), „*Manus labore exercendae*” (1 Tes 4), „*Pedibus quomodo utendum*” (Syr 4), „*Cor diligenter custodiendum*” (Syr 4), „*Affectus domandi*” (Ga 5), „*Exemplum humilitatis*” (Łk 1), „*Animae volentis solui a corpore precatio*” (kantyk Symeona). Ten wybór ustępów biblijnych przypomina tzw. reguły przyzwoitości (*Anstandsregeln*), spotykane na terenie Niemiec w licznych utworach katechetycznych, np. w książeczce niemieckiego humanisty związanego z poznańską Akademią Lubrańskiego, Krzysztofa Hegendorfera – *De instituenda vita et corrigendis moribus iuventutis paraenesis*⁶⁴. Nie należą one *sensu stricto* do popularnego w XVI w. gatunku literatury o zasadach cywilizowanego zachowania się.

Rozdział czwarty podręcznika zamykają modlitwy: Jozafata przeciwko wrogom (2 Krn 20, 6–12), ofiarowanie się Bogu (inc. „*In manus ineffabilis misericordiae tuae commendo animam meam*” – tylko w wersji łacińskiej)⁶⁵ i pieśń błagalna Manasse, umieszczana jako zakończenie 2 Księgi Kronik, zaliczanej przez Kościoły protestanckie do apokryfów. Ciekawą paralelę stanowi słynna *Betbüchlein* Lutra, w której wydaniu z 1525 r. tekst *Ein schön andächtigs Gebet des Königs Manasse von Jerusalem* pełni funkcję modlitwy końcowej⁶⁶. Niewykluczone, że i w wypadku podręcznika Wirzbięty modlitwa ta zamykała całość⁶⁷.

Elementarz Wirzbięty z 1575 r. to dzieło oryginalne zarówno pod względem układu, jak i doboru ewentualnych źródeł. Do ich liczby, oprócz już wspomnianych, mogła należeć i tzw. *Tabula z Brevis institutio de octo partibus orationis*⁶⁸ Johanna Pinicianusa, nauczyciela z Augsburga. Zawiera ona m.in. spotykane u Wirzbięty: wierszyk *Unum crede Deum [...]* i wybór modłów liturgicznych (*Quomodo cum sacerdote ad missam orandum*). Materiał „*Spruchbücher*” był przeznaczony do uczenia się go na pamięć; podręcznik Wirzbięty mógł służyć tym samym celom, łącząc naukę łaciny z duchową formacją młodych wyznawców Kościoła reformowanego.

Zaproponowany w podręczniku Wirzbięty model materiału religijnego nie za-

Hofbibliothek und der Stiftsbibliothek Aschaffenburg. „*Würzburger Diözesangeschichtsblätter*” t. 62/63 (2001), s. 42–43.

⁶³ *Bukwar’ stawianskij pismieny priepodobnago Kirilla stawianom episkopa napieczatan*. Wyd. 1: Rim 1739; wyd. 2: Rim 1753.

⁶⁴ K. Hegendorfer, *De instituenda vita et corrigendis moribus iuventutis paraenesis*. Haganoae: Johannes Secerius, 1529.

⁶⁵ Układ tej modlitwy jest bardzo podobny do *Modlitwy do wszystkich aniołów* Gertrudy Mieszkówny, jakkolwiek nie tożsame.

⁶⁶ Zob. Cohrs, *op. cit.*, t. 1, s. 8.

⁶⁷ W druku Wirzbięty brakuje końca. Modlitwa Manasse obejmuje karty F6–F7v. Możliwe, że druk zawierał składki A8–F8.

⁶⁸ J. Pinicianus, *Brevis institutio de octo partibus orationis*. Augustae: Siluanus Otmar, 1522, k. 57–59v.

domowił się w Polsce na stałe. Stosunkowo niewiele zachowało się również elementarzy wzorujących się na *Enchiridionie* Lutra. W wieku XVII mamy zaledwie 2 przykłady: podręcznik Pawła Głodnego (Paulus Glodius; 1531–1606), luterańskiego pastora z Wrocławia⁶⁹, oraz niedatowany elementarz wrocławski z drugiej połowy stulecia⁷⁰. Liczbowo przeważały elementarze naśladowujące model katechezy parafialnej. Z czasem uzupełniano go mniej lub bardziej rozległymi katechizmami w postaci pytań i odpowiedzi. Kontynuacją tej dość konserwatywnej tradycji stają się w XIX w. tanie groszówki albo abecadniki dla ludu⁷¹. Także w innych tradycjach konfesyjnych wybór tekstów religijnych wchodzących w skład elementarzy cechował się dużym konserwatyzmem: ulega on nieznacznemu rozbudowaniu w XVII i XVIII stuleciu, lecz jego część podstawowa pozostaje bez zmian. Ta obserwacja jest słuszna nie tylko dla obszaru chrześcijaństwa zachodniego⁷², ale również i wschodniego⁷³.

Abstract

MARGARITA A. KORZO Institute of Philosophy of the Russian Academy of Sciences,
Moscow

ON RELIGIOUS TEXTS IN 16TH C. POLISH PRIMERS

A characteristic feature of the early modern primers of all confessional shades was a combination of grammatical material with a fairly large selection of religious texts, which served a dual role: they contributed to religious consciousness formation of children and helped in acquisition of reading. A comparison of those selections allows to specify four models which dominated in the 16th century. The earliest one is the so-called liturgical model and the model of the medieval parish catechetical instruction (*Ortografia* (*Orthography*) by Stanisław Zaborowski, 1514–1515; *Nauka ku czytaniu dziatek* [...] (*A Study of Reading for Children* [...]) by a Poznań printer Piotr Sextilis, 1556). The Reformation led to the creation of two more models: ABC-books, which followed *Small Catechism* of Martin Luther (*Nauka krótka ku czytaniu pisma polskiego*. Kraków: Jan Januszowski, the second half of the 16th century) and primers arranged in the genre of "Spruchbücher" (*Elementarz polsko-tacirski* (*A Polish-Latin Primer*). Kraków: Łazarz Andrysowic, ca. 1550; *Elementaria institutio Latini sermonis, et pietatis Christianae*. Kraków: Maciej Wirzbięta, 1575). In the 17th and 18th centuries numerically dominated textbooks imitated the model of the medieval parish catechetical instruction, which has been extended in catechisms in the form of questions and answers.

⁶⁹ *Catechism, to jest Summa wiary chrześcijańskiej* [...]. Wyd. 3. Breslaw: Georg Baumann, 1615 (Bibl. Narodowa, XVII.2.560).

⁷⁰ [M. Gutthäter Dobracki (młodszy)], *Elementarz Szkoły Wrocławskiej Polskiej świeżo wystawionej, z nabożeństwem rannym, południowym i wieczornym, kwoli młodzi zaprawiającej się w polski język spisany*. Opis podręcznika i przedruk fragmentów: B. Kocowski, *Zagadkowy elementarz wrocławski*. „Rocznik Biblioteki Narodowej” t. 4 (1968).

⁷¹ Zob. np. [J. K. Mikołaj], *Groszówka dla dzieci niechodzących do szkoły*. Tarnów: Józef Karnstädt, 1838.

⁷² Zob. J. Müller, *Quellenschriften und Geschichte des deutschsprachigen Unterrichts bis zur Mitte des 16. Jahrhunderts*. Mit einer Einf. von M. Rössing-Hager. Gotha 1882, s. 210 n. – I. Willke, *ABC-Bücher in Schweden. Ihre Entwicklung bis Ende des 19. Jahrhunderts und ihre Beziehungen zu Deutschland*. Lund 1965, s. 68. – H. Müller, *Fibel (ABC-Buch)*, s. 695.

⁷³ Zob. M. A. Korzo, *O strukturze i treściach bukwarowych katechizisów moskowskiej pieczęci XVII – początku XVIII wieku*. „Sławianowiedzenie” 2005, nr 2.

MARIA KOZŁOWSKA Uniwersytet Jagielloński, Kraków

INTERPRETACJA TRUDNYCH FRAGMENTÓW Z „RYTMÓW ABO WIERSZY POLSKICH” MIKOŁAJA SĘPA SZARZYŃSKIEGO W WAŻNIEJSZYCH EDYCJACH CYKLU

Truizmem jest stwierdzenie, że Mikołaj Sęp Szarzyński zyskał sobie sławę poety „ciemnego”, tworzącego wiersze pełne dwuznaczności. Szczególnie pamiętamy słynne fragmenty, którym w zależności od zastosowanej interpunkcji można przypisać całkowicie różny sens. Wymienia je, za Wiktorem Weintraubem¹, Jan Błoński w swojej monografii². Przypomnijmy raz jeszcze te wątpliwe wersy³.

1. *Sonet II. Na one słowa Jopowe: „Homo natus de muliere, brevi vivens tempore” etc.*, w. 1-2:

Z wstydem poczęty człowiek, urodzony
z boleścią, krótko tu na świecie żywie,

– lub:

Z wstydem poczęty człowiek urodzony,
z boleścią krótko tu na świecie żywie,

2. *Sonet III. Do Naświętszej Panny*, w. 1-4:

Panno bezzrówna, stanu człowieczego
wtóra ozdobo, nie psowała w której
pokora serca ni godność pokory,
przedziwna matko stworzyciela swego!

– lub:

Panno bezzrówna stanu człowieczego,
wtóra ozdobo, nie psowała w której

¹ W. Weintraub, *Some Remarks on the Style of Mikołaj Sęp Szarzyński*. W zb.: *Festschrift für Max Vasmer zum 70. Geburtstag*. Zusammengestellt von M. Woltner, H. Bräuer. Berlin-Wiesbaden 1956. Polska wersja artykułu: *Do charakterystyki stylu Mikołaj Sępa Szarzyńskiego*. W: *Od Reja do Boya*. Warszawa 1977.

² J. Błoński, *Mikołaj Sęp Szarzyński a początki polskiego baroku*. Wyd. 2, popr. Kraków 1996, s. 113.

³ Wszystkie fragmenty, jeśli nie brać pod uwagę kłopotliwych znaków przestankowych, przytaczam za: M. Sęp Szarzyński, *Poezje zebrane*. Wyd. R. Grześkowiak, A. Karpiński, przy współpracy K. Mrowcewicz. Warszawa 2001. BPS 23.

pokora serca ni godność pokory,
przedziwna matko stwórcy swego!

3. *Sonet V. O nietrwalej miłości rzeczy świata tego*, w. 1–4:

I nie miłować ciężko, i miłować
nędzna pociecha, gdy żądzą zwiedzione
myśli cukrują nazbyt rzeczy one,
które i mienić, i muszą się psować.

– lub:

I nie miłować ciężko, i miłować;
nędzna pociecha, gdy żądzą zwiedzione
myśli cukrują nazbyt rzeczy one,
które i mienić, i muszą się psować.

4. *Pieśń I. O Bożej opatrności na świecie*, w. 21–24:

Ty nas oczyść, prosiemy! Miłosierdzia Twego
niech promień, bijąc w serce, odnosi od niego
ku Tobie jasny odraz chwały i miłości –
o Panie, nasza chwało, nasza szczęśliwości!

– lub:

Ty nas oczyść, prosiemy miłosierdzia Twego!
niech promień, bijąc w serce, odnosi od niego
ku Tobie jasny odraz chwały i miłości –
o Panie, nasza chwało, nasza szczęśliwości!

5. *Pieśń IV. O cności słacheckiej*, w. 1–4:

Zacni sie (rodzą z zacnych i cnotliwych):
znać w koniach sztuki ojczyste, lękliwych
mężna orlica gołębi nie rodzi
ani mdły zając z dużych lwów pochodzi.

– lub:

Zacni sie (rodzą z zacnych i cnotliwych):
znać w koniach sztuki ojczyste lękliwych,
mężna orlica gołębi nie rodzi
ani mdły zając z dużych lwów pochodzi.

6. *Sonet IV. O wojnie naszej, którą wiedziemy z szatanem, światem i ciałem*, w. 11–12:

Królu powszechny, prawdziwy Pokoju,
zbawienia mego jest nadzieja w Tobie.

– lub:

Królu powszechny, prawdziwy Pokoju
zbawienia mego, jest nadzieja w Tobie.

Dostrzegając efekt niespodziewanych zwrotów sensu w poezji Sępa, nie możemy jednak zgodzić się z następującym twierdzeniem Błońskiego, stanowiącym

komentarz do zacytowanych fragmentów: „Oba odczytania są pełne – wszystkie słowa niezbędne – i równouprawnione”⁴. Po głębszej niż zatrzymująca się na poziomie łączliwości poszczególnych wyrazów lekturze omawianych wersów zauważymy, że w pięciu przypadkach na sześć da się ustalić znaczenie prymarne, jak nazywają je autorzy ostatniej edycji krytycznej utworów Sępa⁵. W przykładach 1–5 fragment z przestankowaniem oddającym to właśnie znaczenie umieściłam jako pierwszy. Postaram się pokazać, że nie tylko interpunkcja starodruku⁶, ale i inne, w każdym przypadku swoiste czynniki decydują o wyborze konkretnej lekcji.

Możemy więc zauważyć, że występujące w *Sonecie II* sformułowania „z wstydem poczęty” oraz „urodzony z boleścią” tworzą paralełę, która znika w drugim wariancie. Poza tym powstające wtedy wyrażenie „człowiek urodzony” nosi cechy pleonazmu (wszyscy ludzie są bowiem urodzeni)⁷. Podobna zbitka pojawia się wprawdzie w wersecie z *Księgi Hioba* (14, 1), stanowiącym podstawę tego fragmentu, jednak tekst Sępa za bardzo różni się od pierwowzoru, by zestawienie to mogło decydować o ostatecznym odczytaniu. Zresztą fraza „urodzony z boleścią” ma także swoje źródło biblijne – w *Księdze Rodzaju* (3, 16).

Kolejną alternatywę interpretacyjną (*Sonet III*) burzy fakt, że słowo „ozdoba” jako określenie osoby najczęściej wymaga przydawki dopełniaczowej, tej zaś brak, gdy przyjąć wersję drugą. Wskazuje na to większość przykładów zamieszczonych pod tym znaczeniem w *Słowniku polszczyzny XVI wieku*⁸. Oto niektóre z nich: „ozdoba domu”, „ozdoba przodkom swym”, „ozdoba wojska greckiego”, „ozdoba ziemie”, „ozdoba ojczyzny”, „ozdoba królów”. Co więcej, w tym samym hasle znajdujemy cytaty z *Harfy duchownej* Marcina Laterny zupełnie bliźniaczy wobec naszego: „O Mária ozdobo narodu ludzkiego / y chwało dworu niebieskiego”⁹. Obraz taki występuje też u wielkiego mistrza Sępa, Ludwika z Granady¹⁰.

Fragment *Sonetu V* również poddaje się prymarnej (jeśli nie jednoznacznej) interpretacji. Znow trzeba zauważyć, że przyjęcie lekcji ze średnikiem po początkowej linijce burzy paralełę składniową. Spodziewamy się ponadto, że przy wyborze drugiej możliwości fragment „nędzna pociecha, gdy żądzą zwiedzione / myśli cukrują nazbyt rzeczy one, / które i mienić, i muszą się psować” będzie stanowił objaśnienie całego pierwszego wersu, tworzącego teraz zamkniętą logicznie strukturę. Trzy ostatnie linijki tej strofy miałyby wtedy wskazywać na przyczynę, dla której zarówno ciężko miłować, jak i nie miłować. W rzeczywistości odnoszą się one

⁴ Błoński, *op. cit.*, s. 114.

⁵ Zob. *Wprowadzenie do lektury*. W: Sęp Szarzyński, *ed. cit.*, s. 25.

⁶ M. Sęp Szarzyński, *Rytmy abo Wiersze Polskie*. B.m., 1601. Korzystałam z wydania fototypicznego: M. Sęp Szarzyński, *Rytmy abo wiersze polskie*. Wyd. P. Buchwald-Pelcowa. Warszawa 1978. Można mówić o jedynym przekazie (i w dodatku – jedynym egzemplarzu) wszystkich wymienionych utworów, z wyjątkiem *Pieśni IV*, której wcześniejsza redakcja znajduje się pod tytułem *Do jednego panięcia* w słynnym rękopisie dawnej Bibl. Zamojskich, obecnie w Bibl. Narodowej (sygn. BOZ 1049). Zob. *Komentarz edytorski*. W: Sęp Szarzyński, *Poezje zebrane*, s. 103–104.

⁷ Oba argumenty przytacza Weintraub (*Do charakterystyki stylu Mikołaja Sępa Szarzyńskiego*, s. 56–57).

⁸ *Ozdoba*. Hasło w: *Słownik polszczyzny XVI wieku*. T. 22. Wrocław 1994, s. 417.

⁹ *Ibidem*, s. 418.

¹⁰ Zob. *Objaśnienia*. W: Sęp Szarzyński, *Poezje zebrane*, s. 144.

tylko do miłowania (nie zaś do „niemiłowania”), mówią bowiem o zawodności ludzkiej żądz, a nie o udręce braku miłości. Czytelnik mógłby się spodziewać wyjaśnienia, dlaczego i to drugie nieszczęście jest tak samo dotkliwe – podobnego wyjaśnienia jednak nie otrzymuje. Natomiast w przypadku pierwszej lekcji omawiane trzy wersy tracą swój wyraźnie przyczynowy charakter i nie stanowią bezpośredniego dookreślenia poprzedzającej linijki. Stają się one raczej swobodnym, opisowym dopowiedzeniem, przypominającym westchnienie, w formie zdania podrzędnego zaczynającego się od „gdy”. Dzięki przerzutni pierwsze słowa utworu nie brzmią już tak kategorycznie, niczym surowa maksyma. W konsekwencji następujący dłuższy opis miłosnych utrapień wydaje się całkowicie uzasadniony i naturalny w tym miejscu. Argumentacja ta opiera się jednak w większym stopniu na intuicji filologicznej niż na rygorystycznej analizie.

Warto jeszcze zwrócić uwagę, że wszystkie przytoczone fragmenty wątpliwe są osnute wokół przerzutni, a przyjęcie wariantu prymarnego oznacza zawsze jej ocalenie, wariantu sekundarnego zaś – jej zniknięcie. Jeśli więc nawet przypadek *Sonetu V* sprawia wrażenie mniej oczywistego, to interpunkcja niszcząca ten tak ceniony przez Sępa element strukturalny utworu traci jeszcze bardziej na wiarygodności.

Również fragment *Pieśni I* nie daje się interpretować na dwa sposoby. Brak przydawki dopełniaczowej („miłosierdzia Twego”) przy wyrazie „promień” powoduje, że następująca konstrukcja (pominięta w przytoczeniu przez Błońskiego) nie jest tak logiczna i kunsztowna. Tylko uznanie metafory „promień miłosierdzia Twego” pozwala nam zrozumieć, dlaczego promień ten „bijąc w serce, odnosi od niego” ku Bogu „jasny odraz chwały i miłości”. W tych słowach bowiem („bijąc w serce, odnosi od niego / ku Tobie jasny odraz chwały i miłości”) Sęp przedstawia przecież właśnie działanie Bożego miłosierdzia na człowieka i skutki tego działania.

Wreszcie myśl zawarta w *Pieśni IV*, przykład to może najbardziej oczywisty, nie pozwala na wprowadzenie przecinka po „łękliwych”. Rzeczownik „sztuki” ma wyraźnie pozytywne znaczenie i gdyby nazwanymi w ten sposób umiejętnościami wykazywały się „konie łęklive”, zdanie straciłoby podstawową logikę. Potwierdza to dodatkowo cytat z *Ód Horacego* (ks. 4, oda 4, w. 29–32), który stanowi wzór tego fragmentu¹¹.

Prymarność jednej z lekcji staje się tym bardziej ewidentna, jeśli zauważymy, że wszyscy wydawcy, również ci świadomi występującej w tych miejscach niejasności, a więc – umownie – zajmujący się tekstami Sępa po ukazaniu się rewolucyjnej pracy Weintrauba¹², wybierali ten sam sens i, co za tym idzie, ten sam sposób przestankowania w wymienionych miejscach. Może Błoński, który pisał swoją monografię w 1967 roku, a więc gdy od artykułu Weintrauba dzieliło go zaledwie jedno nowe wydanie utworów Sępa (edycja Jadwigi Sokołowskiej), uległ ułudzie, że odkrycie dwuznaczności zmieni także edytorskie postrzeganie omawianych przez niego miejsc.

W zetknięciu z naszą dociekliwością interpretacyjną ostały się tylko wersy 11–12 z *Sonetu IV*. Dla wygody czytelnika przytaczam je raz jeszcze:

¹¹ Zob. *ibidem*, s. 166.

¹² O przełomowości tej pracy wspomina Błoński (*op. cit.*, s. 112).

Królu powszechny, prawdziwy Pokoju,
zbawienia mego jest nadzieja w Tobie!

– lub:

Królu powszechny, prawdziwy Pokoju
zbawienia mego, jest nadzieja w Tobie!

Wzdragamy się może nieco, słysząc zbitkę „pokój zbawienia”, ale świadomy tego wrażenia badacz przypomina: „Zwrot »pokój zbawienia« trafia się w liturgii i modlitwach”¹³.

Wyjątkowość i siłę tej dwuznaczności potwierdzają edycje, które bardzo różnie obchodzą się z omawianym fragmentem. Tylko w tym wypadku bywa, że autorytet przekazu (tu przecinek stoi po „mego”) ustępuje przed alternatywnym odczytaniem. Pozwala to odrzucić ewentualny zarzut, jaki można by wysunąć pod adresem wcześniejszych rozważań nad prymarnością lekcji, mianowicie taki, że o ostatecznym jej wyborze przesądza interpunkcja jedyne go przekazu, a pozostałe argumenty mają co najwyżej znaczenie dodatkowe. Jak się bowiem okazuje, rzeczywiste równoprawnienie wersji – by posłużyć się sformułowaniem Błońskiego – popycha niekiedy wydawcę do decyzji przeciwko drukowanemu ukośnikowi. Oczywiście, rolę mogło grać też to, że z ograniczonym zaufaniem podchodzono do wydanego pośmiertnie, a więc pozbawionego autorskiej kontroli, tekstu. Ponadto utrwaliło się przekonanie o licznych psujących go błędach¹⁴.

Przyjrzałam się w sumie 8 edycjom¹⁵ (łącznie traktuję oba zbiory w opracowaniu Chrzanowskiego). Były to (wymieniam chronologicznie, ze wskazaniem skrótu, którego będę używać następnie do oznaczenia danej pozycji):

– *Poezje*. Z pierwodruku (1601) i z rękopisu wydał Ignacy Ch r z a n o w s k i. Wydanie 1: Kraków 1903. „Biblioteka Pisarzy Polskich” nr 42. Wydanie 2: Kraków 1913. „Biblioteka Pisarzy Polskich” nr 66. (ICh)

– *Rytmy oraz anonimowe pieśni i listy miłosne z wieku XVI*. Opracował Tadeusz S i n k o. Kraków 1928. „Biblioteka Narodowa” seria I, nr 118. (TS)

– *Rytmy abo wiersze polskie*. Opracowała i wstępem opatrzyła Jadwiga S o k o ł o w s k a. Warszawa 1957. (JS)

– *Rytmy abo wiersze polskie oraz cykl erotyków*. Opracował i wstępem poprzedził Julian K r z y ż a n o w s k i. Wydanie 2, zmienione. Wrocław 1973. „Biblioteka Narodowa” seria I, nr 118. (JK)

– *Poezje wybrane*. Wyboru dokonał i opracował Jakub Zdzisław L i c h a ń s k i. Warszawa 1976. „Biblioteka Poetów”. (JZL)

– *Poezje*. Wstęp i opracowanie Janusz S. G r u c h a ł a. Kraków 1997. „Biblioteka Polska”. (JSG)

– *Poezje zebrane*. Wydali Radosław G r z e ś k o w i a k, Adam K a r p i ń s k i, przy współpracy Krzysztofa M r o w c e w i c z a. Warszawa 2001. „Biblioteka Pisarzy Staropolskich” tom 23. (RG–AK)

¹³ *Ibidem*, s. 113.

¹⁴ Zob. J. Krzyżanowski, wstęp w: M. Sęp Szarzyński, *Rytmy abo wiersze polskie oraz cykl erotyków*. Oprac. ... Wyd. 2, zmien. Wrocław 1973, s. XL–XLI, LXVI. BN I 118.

¹⁵ Pomocny był mi przy tym wykaz ważniejszych XX-wiecznych wydań Sępa zamieszczony w: M. Sęp Szarzyński, *Poezje*. Wstęp, oprac. J. S. Gruchała. Kraków 1997, s. 58.

– *Rytmy abo wiersze polskie*. Na stronie serwisu STAROPOLSKA, http://www.staropolska.pl/barok/barok_001.html (publikacja: 18 V 2001, dostęp: 8 I 2015). (S)

Interpretacja kłopotliwego fragmentu *Sonetu IV* podzieliła wydających tekst filologów na dwie frakcje: w 5 edycjach zdecydowano się na umieszczenie znaku interpunkcyjnego po „pokoju” (JS, JK, JZL, RG–AK, S¹⁶), w pozostałych – na wprowadzenie przestankowania po „zbawienia mego” (ICh, TS, JSG). Nawet najnowsze i prawdopodobnie najbardziej autorytatywne wydania – JSG i RG–AK – różnią się w tym miejscu.

Wiedza o celowości tego typu zabiegów u Sępa nie zwalnia, oczywiście, edytora z wybrania wersji prymarnej – przecinka nie można postawić po dwóch słowach jednocześnie. Zresztą najbardziej świadomi wydawcy nie spełniają obietnic, jakoby mieli zwracać uwagę na wieloznaczne fragmenty w komentarzu¹⁷: twórcy edycji RG–AK w przypisach do *Sonetu IV* milczą na temat interpretacyjnej niejasności. A spójrzmy, jak dalekosiężne mogą być skutki takiej decyzji. Chrzanowski uporządkował wersy w sonetach Sępa wbrew układowi rymów, na sposób włoski. W omawianym fragmencie powoduje to, że zachowana przez edytora przerzutnia staje się międzystroficzna, a więc o wiele silniejsza niż międzywersowa, która występuje u obu pozostałych wydawców wybierających drugą lekcję. Warto chyba przytoczyć w tym miejscu cały utwór w układzie stroficznym wprowadzonym przez Chrzanowskiego¹⁸:

Pokój – szczęśliwość; ale bojowanie
Był nasz podniebny: on srogi ciemności
Hetman i świata łakome marności
O nasze pilno czynią zepsowanie.

Nie dosyć na tym, o nasz możny Panie!
Ten nasz dom – ciało –, dla zbiegłych lubości
Niebacznie zajrzając duchowi zwierczności,
Upaść na wieki żądać nie przestanie.

Cóż będę czynił w tak strasliwym boju,
Wątpy, niebaczny, rozdwojony w sobie?
Królu powszechny, prawdziwy pokoju

Zbawienia mego, jest nadzieja w tobie!
Ty mnie przy sobie postaw, a prześpiecznie
Będę wojował i wygram statecznie!

¹⁶ Administrator strony, Roman Mazurkiewicz, kiedy sonety opublikowano w serwisie, przygotowywał do druku wraz z Piotrem Borkiem antologię *Literatura staropolska. Wybór tekstów* (t. 1: *Poezja*. Kraków 2002), zawierającą również poezje Sępa. W prywatnej korespondencji potwierdził, że ta wersja stanowiła najprawdopodobniej podstawę wydania internetowego. Przecinek znajduje się tam po słowach „zbawienia mego”. Gdy odwiedziłam portal STAROPOLSKA w grudniu 2012, wynotowałam stamtąd *Sonet IV* z taką właśnie interpunkcją. R. Mazurkiewicz nie wyklucza, że aktualne przestankowanie na stronie (po „pokoju”) wprowadził on później, uznając je za trafniejsze niż pierwotnie przyjęte. Jeśli rzeczywiście tak było (czego nie można już dziś stwierdzić z całą pewnością), pokazuje to dodatkowo chwiejność sensu w omawianym miejscu.

¹⁷ Zob. *Wprowadzenie do lektury*. W: Sęp Szarzyński, *Poezje zebrane*, s. 25.

¹⁸ Między edycjami z 1903 i 1913 r. występują nieznaczne różnice w transkrypcji tekstu, tu cytuję wersję wcześniejszą.

Jak wynika z przedstawionej analizy, istnieje dużo sposobów, by potwierdzić słuszność danej interpretacji: „ważniejsze aniżeli dotychmiast”¹⁹ i wielokrotne czytanie problematycznego miejsca, ze szczególnym wyczuleniem na logiczną budowę wypowiedzi (wszystkie omawiane utwory), uwzględnienie szerszego kontekstu (*Pieśń I*), odwołanie się do źródeł cytatu (*Sonet II*, *Sonet III*, *Pieśń IV*), zwrócenie uwagi na łączliwość wyrazów lub związki frazeologiczne (*Sonet III*), a także analiza stylistyczna (*Sonet II*, *Sonet V*). Dopiero wykorzystawszy te środki, możemy stwierdzić, że „oba odczytania są pełne – wszystkie słowa niezbędne – i równouprawnione”. Choć i przed tym powstrzymuje niekiedy przestankowanie zastosowane w samym przekazie, na które powołuje się Janusz Gruchała²⁰, decydując o interpunkcji *Sonetu IV* w swojej edycji. Ewentualnym drugim argumentem na rzecz takiego wyboru byłby ten z „ocalenia przerzutni”, o czym pisałam, analizując *Sonet V*. Jakaś instancję należy zresztą przyjąć, bo – jak wspomniałam – wydawca musi ostatecznie narzucić czytelnikowi jedną, „lepszą” interpretację.

Abstract

MARIA KOZŁOWSKA Jagiellonian University, Krakow

INTERPRETATION OF DIFFICULT FRAGMENTS OF MIKOŁAJ SĘP SZARZYŃSKI'S "RYTMY ABO WIERSZE POLSKIE" ("POLISH RHYTHMS, OR VERSES") IN THE CYCLE'S MAIN EDITIONS

The article refers to ambiguous fragments of the famous cycle *Rytmy abo wiersze polskie* (*Polish Rhythms, or Verses*) by Mikołaj Sęp Szarzyński. Their meaning is dependent on the choice of one of two punctuation patterns. The paper presents both interpretations of each of the equivocal places and points to the primary version. Such interpretative efforts are demonstrated to be worthwhile, yet having their limits. In this context, notice is taken of the decisions concerning the punctuation made by numerous editors of Sęp's pieces in question and editor's role in the literary text interpretation process is emphasized.

¹⁹ Słowa te pochodzą z tytułu książki W. Twardzika: *O ważniejszym aniżeli dotychmiast tekstu staropolskiego czytaniu i jakie z niego pożytki płyną rozprawa śliczna i podziwienia godna*. Kraków 1997.

²⁰ Zob. J. S. Gruchała, *Nota edytorska*. W: Sęp Szarzyński, *Poezje*, s. 64.